

Szakmai körökben közismert, hogy természetvédelem magas színvonalon, hosszú időn keresztül társadalmi támogatás nélkül művelni nem lehet. Azt is tudjuk, hogy az intézményes hazai természetvédelem kerekén fél évszázados történetében a legfőbb kezdeményezők nem az állampolgárok és nem a társadalmi szervezetek voltak, hanem a hivatásos természetvédők. Sajnálatosnak minősíthetünk azt a történelmiényt, hogy a hazánkban jelenleg törvényes védelem alatt álló természeti értékek (700 ezer hektár természeti terület, háromezer barlang, ötszáz növényfaj és 850 állatfaj) túlnyomó többségét „hivataltól” helyezték védelem alá. A széles társadalmi rétegek ezt a tevékenységet sokkal inkább gátolták, akadályozták, mintsem kezdeményezték vagy támogatták. Az elmúlt évtizedeknek e vonatkozásban legnagyobb kudarca éppen az, hogy a védetté nyilvánításokhoz, majd pedig a védelem alá helyezett természeti értékek megőrzéséhez nem tudunk megfelelő társadalmi támogatást szerezni.

A természetvédelem társadalmi segítségére vállalkozó szervezőknek a hetvenes évek elejétől kezdve folyamatosan – de a szükségessé váló lassúbb ütemben – jöttek létre, és – néhány kivételtől eltekintve – gyermekbetegségeiket még máig nem nőtték ki.

A természetvédelmi társadalmi szerveződések legalapvetőbb feladata az lenne, hogy a marknyi hivatásos természetvédők és a tízmillió lakos között hidat verjen, biztosítsa az összeköttetést, szélesítse a kört, szerezzon „önkéntes katonákat”, terjeszse a természetvédelmi szemléletet, neveljen, oktasson, képezzen, formálja az emberek tudatát, támogassa a hivatásos megszűlött tevékenységét, a lakosság és a hivataltal között teremtse és tartson fenn állandó párbeszédet.

Sajnos az elmúlt két évtizedben létrejött ilyen szervezetek – a Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület, va-

lamint néhány hozzá hasonló egyesület, szakkör, klub, kör stb. kivételével – inkább saját magukkal, egymással, valamint a hivatásos szervezetek kritizálásával, nemegyszer azok ócsárlásával voltak elfoglalva.

Szerencsére a helyzet lassan változik, ugyanakkor a javaslat üteme nagyon lassú. Egyre több azonban a jó példa, amelyek között elsősorban azokat a nem hivatásos – de korántsem műkedvelő – szakembereket kell megemlíteni, akik oktató, nevelő, gazdasági, államigazgatási vagy egyéb tevékenységük mellett a természetvédelmi tudás alakítását elősegítő műveket írnak, jelenetnek meg, és/vagy előadásokat tartanak. Ők lettek a természetvédelem hittérítői, önkéntes papjai, társadalmi szószólói.

Valószínű, hogy az ő szavak vagy írásaik a nagyközönség szemében hitelesebbek, érthetőbbek és megemészthetőbbek lesznek, mint a gyakran kategorikusabban, szögletesebben vagy nagyképpben szóló, illetve fogalmazó hivatásosaké.

Elsősorban ezért kell nagy örömmel fogadni *Andrési Pál* kezdeményezését és olvasni könyvét.

Szakmai körökben az is nyilvánvaló, hogy az úgynevezett passzív, csak az őrzést felvállaló természetvédelem csak ott művelhető, ahol az ember természetátalakító tevékenységének megkezdése előtt nagy kiterjedésű érintetlen területek, illetve természeti értékek (erdők, füves puszták, sivatagok, mocsarak, barlangrendszerek stb.) kerültek törvényes oltalom alá. Ez a passzivitás azt jelenti, hogy a természetvédelmi szervezet hagyja működni, érvényesülni, hatni a természetes folyamatokat, azokba semmiféleképpen nem avatkozik bele. Egy ilyen területen a természeti jelenségek szabadon zajlanak le, működnek a tűzfajnyók, vízesések, gejzírek, a füves puszták és mocsarak azok maradnak, aminek a természet teremtette őket, vagy azzá alakulnak, amelyeket a földmozgások, éghajlatváltozások vagy időjárási viszonyok diktálnak, illetve lehetővé tesznek, az élővilágban kialakult évmilliók törvényszerűségei szabadon érvényesülnek. Ilyen helyeken a természet aktív, az ember passzív. A természetvédelmi szervezetnek csupán az a dolga, hogy a területet őrizze, figyelje a természeti jelenségeket, és gondoskodik a tudományos kutatások feltételeinek megteremtéséről.

Nyilvánvaló, hogy Európában az ilyen területek kiterjedése és száma eléggé megfogyatkozott, hazánkban pedig néhány barlangtól, illetve barlangszakasztól eltekintve már nem találhatók.

Számunkra tehát egyetlen lehetőség maradt: a cselekvő, aktív, beavatkozó természetvédelem, ami azt jelenti, hogy a természet megmaradt értékeit, ezeket a különös szigeteket csak akkor tudjuk saját magunk és a jövő nemzedékek számára átmenteni, megőrizni, ha munkánk során

az ember évezredek természetátalakító tevékenységét figyelembe vesszük. Ott, ahol az ember által átalakított, roncsolt, megbolygatott vagy éppen elszennyezett földterületeket helyezzük védelem alá, és/vagy ezek a megművelt vagy beépített területek közé szoríva, mozaikszerűen elszórva, azokkal körülvéve, sziget- vagy félszigetszerűen, szórványosan helyezkednek el, a be nem avatózó, passzív módszer eredménytelen. Ilyen helyeken éppen a védett természeti értékek pusztulása, ritkulása vagy elvándorlása döbbenetesen rá a természetvédelmi szakembereket arra, hogy a passzív, csak a védelemre szorító, csupán az őrzésben megnyilvánuló természetvédelem nem lehet a jövő útja, az menthetetlenül a védeni kívánt értékek megsemmisüléséhez vezet.

Azt, amit az ember évezredekken keresztül átalakított, elrontott, egyrészt helyre kell állítani, másrésztől a terület már nem hagyható magára, igényli az ember folyamatos gondoskodását, ápolását, beavatkozását. A természetben mindig az a kívánatos, hogy az „magától működőn”, átalakított területeken azonban ennek előfeltételeit az embernek kell megteremteni.

Ha pl. egy mocsár környékén vízrendezést végeztek, ha egy folyókanyart kiiktattak, ha egy természetvesztés vízutánpótlást megszüntettek, akkor a védeni kívánt természeti érték további vízügyi beavatkozás nélkül nem menthető meg. A valamikori ösgegyből kialakított legelőt folyamatosan lejelenteni, az erdők irtása révén létrehozott rétet kaszálni, a halastavakban meglepítő nádas időnként aratni, a levágtott erdőt felújítani és művelni szükség.

Másodsorban emiatt kell örülni annak, hogy a könyv szerzője, „amatőr lévén”, vette a bátorságot, és olyan könyvet írt, amelyet hazánkban eddig még a hivatásos természetvédők, az ökológusok vagy a biológiai foglalkozó tudósok sem alkotak.

A rosszajúk, az irigykedők vagy a minden kákné csomót keresők persze a könyvből megírtakba sok helyen belekötöhetnek, és talán egy-két esetben igazuk is lehetne. A könyv szerzője azonban művét nem a kívülállók magabiztosságával, hanem komoly szakmai felkészültséggel, nagy lelkesedéssel és tiszteltető méltó szerénységgel írta meg.

Írását minden hivatásos és műkedvelő természetvédőnek ajánlom.

Rakonczay Zoltán

* * *

A kötet a kiadó címén rendelhető meg utánvétellel.

Juhász Gyula Tanárképző Főiskola Kiadó 6725 Szeged, Boldogasszony utca 6. Tel/Fax: 62/456-071.

A kötet ára: 660,- Ft.

ROVATVEZETŐ: DR. SZIKRA DEZSŐ

Kérünk mindenkit, aki valétakorsót gyűjt vagy szeretne gyűjteni, a lista újraserkesztése és az 1996-os valétakorsók rendlése végett az alábbi címen jelentkezzen. Az 1996-os valétakorsó ára 900 Ft, amit előre szükséges kifizetni szintén az alábbi címre.

Cím: Völgyesi Antónia 3529 Miskolc, Szentgyörgy u. 33. VIII/1.

Tel.: 46/311-374 az esti órákban 18-22 óra között.

Az Erdőrendezési Szakosztály és az FM Erdőrendezési Szolgálat – a Holland-Magyar Erdészeti Egyesületek együttműködésének keretében – immár második ízben szervezett tanulmányt holland szakemberek részére. 1992-ben a Dunántúl (Sopron, Bakony, Zselic, Gemenc) és a Duna-Tisza köze (Bugac, Pusztavacs) volt a tanulmány helyszíne, míg idén az erdőgazdálkodás, a természetvédelem, az erdőrendezés, az oktatás, a kutatás területeiről érkezett szakemberek részére Észak- és Kelet-Magyarország erdőgazdálkodásának megismertése volt a cél.

A Mátrafüredi Erdészeti Szakközépiskolában tett látogatás után a mátrai bükkösök és száraz tölgyesek felújítási, nevelési módszereit ismertették, vitátták meg.

Itt került még bemutatásra az erdők egészségi állapotát felmérő hálózat. A Bükk-fennsík természetvédelmi értékeinek ismertetése, majd egy „magas hegyességi” bükkös jól sikerült felújításának bemutatása után a zemplényi hegyvidék erdőgazdálkodásával ismerkedtek meg. Gyönyörű utat tettek meg a több mint száz éves pálházi erdei vasúttal. Ezt követően az ördögölgyi természetvédelmi területen ismertették és igen élénken vitátták meg az erdőrezervátumok jelentőségét, rendszerét és gyakorlati kivitelezését. Zemplén és a hegyvidéket elhagyva a beregi táj sík vidéki tölgyesek felújítását tanulmányozták, majd a baktalórántházi és a guti erdészetek területén igen behatóan tanulmányozták az akácgazdálkodást a maggyűjtéstől a nevelőgázásokon át a véghasználatokig, megtekintve a származási kísérleteket, a teljes talajelőkészítéssel végzett mesterteréseket és a gyökérszaggatással sarjzatot talajfelújításokat. Gúton nagy érdeklődéssel tanulmányozták a feketedűlő-állományokat és megtekintették a világrekord dámvad elejtésének emlékhelyét. A tanulmányt szakmai befejező része egy rövid hortobágyi látogatás volt.

Változatosabb tája a tanulmányt az útvonalon található néhány kulturális, népművészeti emlék bemutatása (Mátrafüred – Kalló malom, Parad – Kocsiműzeum, Eger, Lillafüred, Hollóháza – Porcelánműzeum, Tokaj – borkóstoló, Csáza, Nyírbátor – templomok, Debrecen – kollégium, Nagytompolc, Déry múzeum).

A tanulmányt érintett erdészeti Rt.-k, erdészeti igazgatóságok és erdőtervezési irodák igen felkészülten fogadták a vendégeket, részletes és pontos szakmai tájékoztatásokkal tették – a holland vendégek kihangsúlyozott elégedettségével – sikeressé a tanulmányt, ezúton is köszönjük az Erdőrendezési Szakosztály nevében.

Gáspár-Hantos Géza

A HM Budapesti Helyi Csoport 1996. június 26-án szakmai bemutatót szervezett az erdőgazdaságnál dolgozó egyesületi tagtársak részére a Táborfalvi Erdészeti Igazgatóság területén, melyre a Budapesti Erdőfelügyelő és az HM Erdőfelügyeleti Osztály vezetőségét is meghívták.

Találkozássunkkor Lukács Sándor elnök, vezérigazgató üdvözölte a megjelenteket, majd Józsa László erdészeti igazgató ismertette a mintegy 10 000 ha nagyságú, a magyar és amerikai katonák által időben és térben maximálisan igénybe vett lőtérterületen lévő 4200 ha erdőterületen végzett fahasználati, szállítási-értékesítési és erdőművelési munkák adatait. Az igazgatóság 1992-ben alakult és jelenleg az igazgatót csekély számú szakmai személyzet (három ker.vez. erdész és egy műszaki vezető) segíti a feladatok elvégzésében. A munkákat teljes egészében vállalkozókkal készítetik.

A területi bejárás alkalmával megismerkedhettünk a Duna-Tisza közti homokhát jórészt akácos-nyáras erdeiben

– példás rendet mutató fahasználati munkavégzéssel,
– a tuskózásos talaj-előkészítéssel, gépi ültetéssel és ápolással végzett mesterteréssel

– és a gyökérszaggatással mélylyított akác-sarj erdőfelújításokkal.

Cikkeink a szerzők személyes véleményét tükrözik, amely nem feltétlenül azonos a szerkesztőség véleményével.

A felkérés nélkül beküldött kéziratokat és fotókat a szerkesztőség lehetőség szerint gondozza és közli.

Kérjük a szerzőket, hogy pontos lakcímet és a személyi számukat is megadják szíveskedjenek.

– a mélyforgatással, gépi erdőfűtéssel és ápolással történt erdőtelepítésekkel,

– végezetül a területen működő vadászterászság sok ezer fácáncsibe nevelésében gyönyörködhetünk.

A vendégek és tagtársaink a látottak kiértékelése után szép és hasznos élményekkel távozhattak.

Pálhalmi János

Az Egri Helyi Csoport kezdeményezésére és közreműködésével a MEFA Rt. háromnapos jelölőversenyt szervezett erdészek és műszaki vezetők részére a részvénytársaság Tarnaleleszi Erdészetié.

A résztvevőket az Rt. vezérigazgatója, egyesületünk elnöke köszöntötte, ezt követően Fejes Dénes vezérigazgatóhelyettes, a HCS elnöke adott rövid tájékoztatást az elvégzendő feladatról.

A sok fajú állomány nemcsak a versenyzőket, de egyik-másik faegyed esetén a nagy tapasztalatu versenybírókat is (Reményfy Lászlóné, Fejes Dénes, Pallagi László) is dilemma elé állította. Ennek ellenére a versenyzők zöme jó felfogásban hajtotta végre a jelölést.

További feladat volt egy szakmai testkitűzése is.

A verseny során Schmotzer András vezérigazgató időt szakított arra is, hogy valamennyi erdészlet személyesen elbeszélgesse.

A versenynapokat a pétervásárai Kakas vendéglőben közös ebéd és baráti beszélgetés zárta.

A versenyben az erdészek között első helyezést ért el Kovács Zoltán a Tarnaleleszi Erdészetié, második lett Nagy László a Szilvásvárdi Erdészetié, harmadik Boza Donát, szintén a Tarnaleleszi Erdészetié dolgozó kollégánk.

A műszaki vezető „kategóriában” a sorrend: Zay Adorján (Tarnaleleszi Erdészetié), Csépanyi Péter (Arló Erdészetié), Reményfy László (Felsőtárkányi Erdészetié).

Az első helyezettek sarvasbika, a második helyezettek muflonkos, a harmadik helyezettek özbak lövélvél jutalmazta részvénytársaságunk vezérigazgatója, a 4-6. helyben jelölő erdész kolléga Goriva Zsolt (Nagybányai Erdészetié) tárgyjalomban részesültek.

Az Egri HCS megtartotta hagyományos nyujdjas Találkozóját a Gyöngyöslomos Erdészeti területén 130 fő részvételével.

Találkozás a Galaytató alatti Nyírjelen volt, ahol Schmotzer András vezérigazgatónk, egyesületünk elnökének rövid köszöntése után Fejes Dénes, a HCS elnöke adott tájékoztatást részvénytársaságunk helyzetéről, az erdő, vadászati és természetvédelmi törvényekről, ezek várható hatásairól.

Rosta Gyula erdőtervezető programismertetése után dr. Csóka György az ERTI Mátrafüredi Állomásáról élvezetes előadásban tájékoztatott a nyírjési IUFRO luc származási kísérlet kialakításának körülményeiről és az eddigi vizsgálati eredményekről.

Ezt követően Dudás Béla erdőművelési műszaki vezető az 1992-ben leégett mintegy 40 ha-ny lucfenyes tűz utáni tölgylev, bükkkel, fenyővel történt felújítását mutatta be.

E havi számunk szerzői

Apatóczy István	Pilisi Parkerdő Rt.	Budakeszi
Balázs István	FM	Budapest
Bánó László	erdőmérnök	Visegrád
Boda Zoltán	ERTI	Budapest
Bordács Sándor	OMMI	Budapest
Csóka György	ERSZ	Budapest
Dérföldi Antal	erdőmérnök	Budapest
Gribovski Zoltán	ERTI	Budapest
Gyuricza Sándor		Tormaföldé
Hegedűs Péter	ERTI	Budapest
Koltay András	ERTI	Budapest
Kollwenz Odón	erdőmérnök	Pécs
Kolozsár József	EFE	Sopron
Kosztka Miklós	EFE	Sopron
Krisch Imre	EFE	Sopron
Nyári István	ERTI	Budapest
Pápai Gábor	OEE	Budapest
Reményfy László	erdőmérnök	Eger
Sashalmi Miklós	FM, Kaszó Rt.	Kaszó
Schneider Ildikó	EFM	Sopron
Szodfridt István	EFE	Sopron
Tóth Aladár	MEFAG Rt.	Pécs
Tóth Béla	ERTI	Püspökladány
Tóth Imre	erdőmérnök	Baja
Török András	erdőfelügyelő	Veszprém
Wentzely Dénes	erdész	Keszthely

A lapban aláírás nélkül megjelenő fotókat Pápai Gábor készítette.

A váratlanul támadt eső a szakmai programot ugyan megzavarta, de a hangulat nem, a résztvevők ugyanis kocsiira szálltak és elhindultak Gyöngyösre, ahonnan kisvonattal utaztak Lajosházára, ahol vadpárkolt és jöfélé itókák mellett emlékeztek a múltól, beszéltek a jelenről és egy kicsit talán a jövőről is, de egy-egy nótá elmondására is jutott idő.

Garamszegi István

Az Országos Erdészeti Egyesület Erdőrendezési Szakosztálya és az FM Erdőrendezési Szolgálat Gyűlés rendezte meg a XI. Országos Erdőrendezési Napokat. A rendezvényt széles körű érdeklődés kísérte. Önkormányzatnál, FM hivatalnál, miniszteriumban, a természetvédelem területén, erdészeti részvénnyel, erdőfelügyelőknél és az FM Erdőrendezési Szolgálatnál dolgozók egyaránt részt vettek.

A terpei programra a Délalföldi Erdészeti Részvénnyársaság Békés megyében lévő két erdészetének, a Körösvidéki Erdészetnek és a Gyulai Erdészetnek a területén került sor. A jól szervezett terpei programot Puskás Lajos, a Gyulai Erdészet vezetője és Szani Zsolt erdészettervező helyettes vezette.

Az első napon a résztvevők megismerkedtek a Vészti Erdészet területén végzett nemes nyár klónkísérlettel, majd a Gyulai Erdészet területén szépen kivitelezett, mezőgazdasági köztes művelésre kiadott felújítások bemutatására került sor. A kocsanövény, fekete dió és cser felújítások mintaszerek, tisztán tartottak és igen eredményesek. A résztvevők a részben a Holt-Körös medrében megtett túra során megtekintették a környező elegendes keményfás állományokat. A szép feketedíj, kőrises állományok mellett középkorú és idős kocsanövényteljeseket is láthattak. A kocsanövény-állományok egészségi állapotja itt romlott, amit bizonyított a sok csécszárú, pusztuló egyed. A túra során talajszelvény gödrök bemutatására, illetve a laboratóriumi vizsgálatok eredményeinek ismertetésére is sor került.

Ebéd után a kísérletkört végzett tuszkósák nélküli felújítások, majd a Bélmegeyeri Fáspuszta természetvédelmi terület megtekintése szerepelt a programban.

A szombat délelőtti városnézés után került sor a záró összejövetelre. Tájékoztató hangzott el Békés megye erdőgazdálkodásáról, az erdők jellemzőiről, illetve a Gyulai Erdészet tevékenységéről. A program zárásaként Halász Gábor, az FM Erdőrendezési Szolgálat főigazgatója a hosszú időn át kiemelkedő munkát végző erdőtervezőknek Erdőrendezői Díjat adott át.

Bacsó Árpád

Az Erdőművelési és Erdőhasználati Szakosztályok 1996. június 10-11-én közös szakosztályrendezvényt tartottak az Északerdő Rt. Hegyajjai Erdészeti Igazgatósága (Tolcsva) területén „A LF tömeges elhalása nyomán jelentkező állománynevelési és felújítási problémák és azok kezelése védett területeken; Szarj eredeti száraz és félérszáraz tölgyesek erdőfelújítása” témában. A csaknem félszáz érdeklődőt Szaniszló Gábor erdészeti igazgató fogadta és kísérte a kétnapos rendezvény során. Az Északerdő Rt. vezetését Kelemen Zoltán, az erdőfelügyelet Steiner József képviselte.

A résztvevők – tüdőjüket nem kímélve a száraz nyári portól – az első napon hét, a második napon két bemutatóhelyet kerestek fel Bényei Sándor erdőfelügyelő szakszertől és lelkes vezetésével. Este igen érdekes vita alakult ki az erdővédelem, a természetvédelem és az erdőgazdálkodás kapcsolata, valamint a multifunkcionális erdőgazdálkodás államerészletes jogi és szervezeti formáinak aktuális kérdéseiről. A vitában hozzászóltak: Bényei Sándor, Szaniszló Gábor, Ormos Balázs, Steiner József, Szakács István, Mihálffy Imre, Marghescu Tamás, Timár József, Donkó Károly, Berki Imre, Fildóczy József, Bajcsy Béla, Standovár Tibor és Czajlik Péter. A rendezvény állásfoglalását, az elhangzottak alapján Ormos Balázs a következőképpen fogalmazta meg:

- A természetvédelem – konszenzuson alapuló – igénye van kell kerüljenek az üzemtervekbe, évközi problémák megoldásáról pedig emlékeztetőben rögzítsék a közösen kialakított álláspontot az érdekeltek.

- Az erdőkárok helyzetéről és az azokkal kapcsolatos problémákról az Erdészeti Lapok egyik főszi számában célszerű részletes, az egyes erdőgazdálkodóknál felmerülő károk konkrét adatait tartalmazó összefoglalót megjeleníteni.

- A mai gazdasági helyzetben, a változó törvények között az a legfontosabb, hogy az erdő kezelése ne szenvedjen csorbát, függetlenül attól, hogy ki a tulajdonos, kezelő vagy használó.

Reményfy Rita – Gólya János

Az Erdőfeltárási Szakosztály 1996. június 26-27-én 24 fő részvételével tartotta meg kihelyezett ülését Veszprémben, a VERGA Rt. területén és szervezésében. Az ülés résztvevői megismerhették a Kab-hegy és Zirc környékének erdőfeltárási eredményeit. Tapasztalhatták annak a korábbi céltudatos erdőfeltárási és útépfűzési, útfenntartási munkának az eredményét, amely lehetővé teszi, hogy napjainkban az art.-nek ilyen irányú alapvető gondjai ne legyenek. Az erdőfeltárási mellett bemutatatták a VERGA Rt.-nél folyó vízrendezési, vízipótlási munkákat is, amelyek célja, hogy a felszíni vizekben szegény területeken a vizet visszatartsa és a vad számára hozzáférhetővé

tegye. A zirci fűrészüzem megtekintésével a VERGA Rt. tevékenységéről átfogó kép alakulhatott ki. A szakosztályülés résztvevői egy dinamikus fejlődő és működő erdőgazdasággal ismerkedhettek meg, ahol a hosszú távú célok megvalósításáért jól együttműködő szakemberek munkálkodnak. A szakosztályülésen a résztvevők tájékoztatást kaptak arról a javaslatról, amelyet az FM felkérésére, a korábbi szakosztályüléseken elhangzottak alapján dr. Koszka Miklós adott be az erdészeti utat megvalósításához nyújtott állami támogatási rendszer kialakításához. Elhangzott továbbá, hogy kiadásra kész az Erdészeti Utak Tervezési Irányelvei, amelynek megjelenése rövidesen várható. A szakosztály javaslata a kapcsolat felvételét a Kincstári Vagyoni Igazgatósággal az erdészeti utak helyszelvény megvitátása céljából. A vitában részt vettek Bogár István, Fejes Zoltán, Haják Gyula, Hibbey Alpár, Horváth Sándor, Wágner Tibor.

A tapasztalatokban gazdag, baráti hangulatú szakosztályülést a házigazdák részéről Habányi Tamás fahasználati főelőadó vezette, akinek fáradozásáért a szakosztály köszönetét fejezi ki.

Dr. Koszka Miklós

Homolya József

1996. május 17-én tragikus körülmények között elhunyt Homolya József erdőmérnök, nyugdíjas erdőfelügyelő.

1932. február 3-án született Nécán. 1952-ben nyert felvételt a Soproni Erdőmérnöki Főiskolára, ezt megelőzően másfél évig erdei szakmunkásként dolgozott az akkori Szirákai Állami Erdőgazdaságnál.

1957-ben szerzte meg az erdőmérnöki oklevelet és a Cserhát Állami Erdőgazdaságnál helyezkedett el.

A Litkei, majd a Salgótarjáni Erdészetnél dolgozott műszaki vezetői beosztásban 1963. szeptember 30-ig.

1963. október 1-től 1964. április 15-ig a Börzsönyi Állami Erdőgazdaság Szobi Erdészeténél teljesített szolgálatot mint műszaki vezető.

1964. április 16-tól az OEF VII. sz. Erdőrendezőszékhöz helyezték át, tervező mérnöként dolgozott 1980. április 15-ig.

1979-ben „Táj és Környezetvédelmi” szakmérnöki képesítést szerzett Sopronban.

1980. április 16-tól az Egri Erdőfelügyelőszolgálat állományában dolgozott erdőfelügyelői munkakörben 1993. április 30-ig, nyugdíjba vonulással. A salgótarjáni körzet erdőfelügyelői munkáit látta el. Az erdészeti és erdőtervezési munkáinál szerzett tapasztalatokat nagyon jól kamatoztatta ebben a munkakörben, amit lelkiismeretesen a legjobb tudása szerint látott el.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1957-től haláláig tagja volt. 1996. június 1-jén temették el a szülőfalujában. 60 kollégát, barátot veszítettünk el személyében.

Vendel Ferenc

Szabó László

1996. május 30-án hosszas betegség után hunyt el. 1939. május 5-én született Honton. 1963-ban végezte el az Ásotthalmi Erdészeti Szakiskolát és a Cserhát Állami Erdőgazdaság Ináozsi Erdészeténél helyezkedett el területvezető erdőmérnök, innen 1964-ben a Romhányi Erdészeti, majd 1969-ben a Szécsényi Erdészeti állományába került területvezető erdőmérnök, ahonnan súlyos betegsége folytán 1995. szeptember 25-én leszámoltak. Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1963-tól haláláig tagja volt.

1996. június 1-jén temették el a Hollókőn, ahol családján kívül a szülőfalú és a volt kollégák tömegesen búcsúztatták.

Valisek Zoltán

1996. június 24-én tragikus hirtelenséggel hunyt el. 1932. március 23-án született Telkibányán. Az 1957-ben megszerzett erdőmérnöki oklevéllel a Cserhát Állami Erdőgazdaság Romhányi Erdészeténél lett műszaki vezető. 1971-ben erdészeti ágazatvezető lett az Érsekújvári Mgtjsz-ben, majd 1980-ban visszakért a Romhányi Erdészethez erdőtervezetői munkakörbe, ahol 1992. március 31-ig, nyugdíjazásáig dolgozott.

1979-ben „Táj- és környezetvédelmi” szakmérnöki képesítést szerzett Sopronban.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1973-tól 1992. december 31-ig volt aktív tagja.

Örök nyugalomra 1996. június 27-én helyezték a rákospalotai temetőben, ahol családján kívül volt kollégái is búcsúztatták.

Zorvan Györgyné
HCS titkár

Fájdalommal vettük a hírt, hogy Ing. Kubicza László gyémántdiplomás erdőmérnök július 20-án, 89 éves korában eltávozott az élők sorából. Az érsekújvári temetőben helyezték örök nyugalomra.